

2. El Govern, amb la sol·licitud prèvia dels interessats o dels seus hereus, concedirà les condecoracions previstes en este article en el grau de Gran Creu, a títol pòstum, als difunts en actes terroristes, i, en el grau de Comanda, als ferits i segrestats en actes terroristes.

3. Les mencionades condecoracions en cap cas podran ser concedides als que, en la seua trajectòria personal o professional, hagen mostrat comportaments contraris als valors representats en la Constitució i en la present llei i als Drets Humans reconeguts en els tractats internacionals.»

Dos. S'introdueix un nou article 4 bis en la Llei 32/1999, de 8 d'octubre, de solidaritat amb les víctimes del terrorisme, que tindrà el contingut següent:

«Article 4 bis.

1. El Govern, a proposta del ministre de la Presidència i en el termini màxim de tres mesos a comptar des de l'entrada en vigor de la present llei, aprovarà el Reglament de la Reial Orde de Reconeixement Civil a les Víctimes del Terrorisme.

2. Correspondrà al Ministeri de la Presidència la tramitació dels procediments de concessió de les condecoracions previstes en el present article, qui elevarà a l'aprovació del Consell de Ministres, per mitjà de reial decret, la proposta de concessió del grau de Gran Creu, o concedirà, per mitjà d'Orde i en nom de Sa Majestat el Rei, el grau de Comanda.

3. La consideració de víctima d'acte terrorista quedarà acreditada per mitjà de l'informe preceptiu del Ministeri de l'Interior, o bé per mitjà del reconeixement per part de l'Administració General de l'Estat d'una pensió extraordinària per acte de terrorisme, o per sentència judicial ferma.

4. El termini màxim per a notificar la resolució de les sol·licituds serà de 12 mesos des de la data d'entrada en el registre de l'òrgan competent per a la seua tramitació.

En aquells procediments en què no recaiga resolució dins del termini assenyalat, s'entendran estimades les sol·licituds.

5. La resolució estimatòria o desestimatòria posarà fi a la via administrativa, podent interposar-se contra aquella recurs contenciós administratiu.»

Article segon.

S'afeg una nova disposició addicional a la Llei 32/1999, de 8 d'octubre, de solidaritat amb les víctimes del terrorisme, que serà la disposició addicional segona, amb la redacció següent:

«Disposició addicional segona.

Quan els actes descrits en l'apartat 1 de l'article 2 s'hagen comés fora del territori nacional, per persones o grups l'activitat terrorista dels quals no es duga a terme principalment a Espanya, el Ministeri de l'Interior podrà concedir ajudes excepcionals als espanyols víctimes de tals actes, en els termes que reglamentàriament es determinen.

El que preveu esta disposició serà aplicable als actes ocorreguts a partir de l'1 de setembre del 2001.»

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei i que la facen complir.

Madrid, 12 de març del 2003.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

5450 *LLEI ORGÀNICA 2/2003, de 14 de març, complementària de la Llei sobre l'orde europea de detenció i entrega.* («BOE» 65, de 17-3-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que vegem i entenguen esta llei.
Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei orgànica següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La Llei 3/2003, de 14 de març, sobre l'orde europea de detenció i entrega, estableix en l'article 2 la designació de les autoritats judicials d'execució, atribuint a estes la competència per a procedir al compliment de les ordres europees de detenció i entrega que hagen d'executar-se a Espanya. Per este motiu, és necessari modificar la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial, que enumera les competències dels òrgans jurisdiccional.

L'article 65, apartat 4, de la Llei Orgànica del Poder Judicial atribueix a la Sala Penal de l'Audiència Nacional la competència sobre els procediments judicials d'extradició passiva, per la qual cosa és procedent afegir a este precepte la competència sobre el compliment de les ordres europees de detenció i entrega. Així mateix, en l'article 88 de la citada Llei Orgànica s'atribueix als Jutjats Centrals d'Instrucció la tramitació dels expedients d'extradició passiva, de manera que, igual que en el cas anterior, ha d'afegir-se l'atribució de competència sobre els expedients derivats de les ordres europees de detenció i entrega.

Article únic. *Modificació dels articles 65.4t i 88 de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial.*

U. L'apartat 4t de l'article 65 de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial, tindrà la redacció següent:

«... 4t) Del procediment per a l'execució de les ordres europees de detenció i entrega i dels procediments judicials d'extradició passiva, siga quin siga el lloc de residència o en què haguera tingut lloc la detenció de l'afectat pel procediment.»

Dos. L'article 88 de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial, tindrà la redacció següent:

«A la Vila de Madrid podrà haver-hi un o més Jutjats Centrals d'Instrucció, amb jurisdicció a tot Espanya, que instruiran les causes l'enjudiciament de les quals corresponga a la Sala Penal de l'Audiència Nacional o, si és el cas, als Jutjats Centrals Penals i que tramitaran els expedients d'execució de les ordres europees de detenció i entrega, així com els expedients d'extradició passiva, en els termes prevists en la llei.»

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

La present llei orgànica entrarà en vigor l'endemà de la seua publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei orgànica i que la facen complir.

Madrid, 14 de març del 2003.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

5451 *LLEI 3/2003, de 14 de març, sobre l'orde europea de detenció i entrega.* («BOE» 65, de 17-3-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que vegem i entenguen esta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

El dia 13 de juny del 2002 es va adoptar pel Consell de Ministres de Justícia i Interior la Decisió marc relativa a l'orde de detenció europea i als procediments d'entrega entre Estats membres (DOCE L 190/1, de 17 de juliol del 2002), primer instrument jurídic de la Unió en què es fa aplicació del principi de reconeixement mutu enunciat en les conclusions del Consell Europeu de Tampere.

El mandat de crear un espai de llibertat, seguretat i justícia que el Tractat d'Amsterdam ha encomanat a la Unió té per objecte assegurar que el dret a la lliure circulació dels ciutadans pugui disfrutarse en condicions de seguretat i justícia accessible a tots. Es tracta, per tant, de la creació d'una verdadera comunitat de Dret en què s'assegure la protecció jurídica efectiva dels drets ciutadans i en la qual la lesió de tal dret compte amb la resposta d'un sistema judicial sense fronteres dins de la Unió.

En este context, els mecanismes tradicionals de cooperació judicial han de deixar pas a una nova forma d'entendre les relacions entre els sistemes jurídics dels Estats membres basada en la confiança. Ací és on s'inserix el principi de reconeixement mutu, que permet l'execució pràcticament automàtica de les resolucions dictades per les autoritats judicials dels altres Estats.

La present llei té per objecte complir les obligacions que la Decisió marc estableix per als Estats membres, consistents en la substitució dels procediments extradicionals per un nou procediment d'entrega de les persones sospitoses d'haver comés algun delicte o que eludixen l'acció de la justícia després d'haver sigut condemnades per sentència ferma. Este procediment s'articula entorn d'un model de resolució judicial unificat a escala de la Unió, l'orde europea de detenció i entrega, que pot ser emesa per qualsevol jutge o tribunal espanyol que sol·licite l'entrega d'una persona a un altre Estat membre per al seguiment d'actuacions penals o per al compliment d'una condemna imposada. De la mateixa manera, l'autoritat judicial competent a Espanya haurà de procedir a l'entrega quan siga requerida per l'autoritat judicial d'un altre Estat membre.

L'aplicació del principi de reconeixement mutu determina que, rebuda l'orde europea per l'autoritat judicial competent per a la seua execució, esta es produisca de forma pràcticament automàtica, sense necessitat que l'autoritat judicial que ha d'executar l'orde realitze un nou examen de la sol·licitud per a verificar la conformitat d'esta al seu ordenament jurídic intern. D'esta manera els motius pels quals l'autoritat judicial pot negar-se a l'execució estan taxats en el text de la llei i la seua naturalesa permet una apreciació objectiva per part de l'autoritat judicial. Desapareixen, per tant, motius de denegació habituals en els procediments extradicionals, com els relatius a la no entrega de nacionals o a la consideració dels delictes com a delictes polítics.

El caràcter profundament innovador d'este procediment s'accentua si es té en compte que este s'aplica en relació amb una àmplia llista de categories de delictes que s'establixen en la Decisió marc, i respecte a les quals ja no pot continuar controlant-se l'existència de doble incriminació. D'esta manera, rebuda una orde europea per l'autoritat judicial per algun dels tipus delictius establits en esta llista, i sempre que supere un determinat lliandar de pena, esta haurà de procedir a l'execució amb independència que el seu ordenament penal incloga esta figura delictiva.

Una altra de les aportacions importants que s'incorpora al nostre ordenament amb la present llei consisteix a configurar el procediment de detenció i entrega com un procediment purament judicial, sense a penes intervenció de l'executiu. Esta previsió té tot el sentit si es té en compte que, en l'espai en què opera el principi de reconeixement mutu, que és un espai de confiança recíproca, procedir a una verificació de la situació política de l'Estat emissor de l'orde europea no pareix tindre ja molt de sentit. Ja que desapareix del procediment el marge per a l'apreciació discrecional de la conveniència als interessos de l'Estat, l'aplicació de les previsions de l'orde europea pot atribuir-se com a competència judicial exclusiva.

Això comporta un altre gran avantatge, com és la relativa a l'agilitat del procediment. L'orde europea és remesa directament per l'autoritat judicial que l'emeta a l'autoritat que ha de procedir a la seua execució, sense necessitat que intervinga l'autoritat central. L'entrega de la persona s'efectua després d'haver seguit un procediment que la llei ha pres especial atenció a configurar com a àgil i ràpid, a fi de complir els breus terminis a què obliga la norma europea. Si hi ha consentiment a l'entrega, la decisió ha d'adoptar-se en els 10 dies següents a la prestació del consentiment. En el cas que la persona reclamada no consenta en l'entrega, la decisió s'adoptarà en els 60 dies següents a la detenció. L'entrega haurà de produir-se normalment, en l'un i l'altre cas, en els 10 dies següents a l'adopció de la decisió.

Es tracta, per tant, d'una llei que introdueix modificacions tan substancials en el clàssic procediment d'extradició que pot afirmar-se sense reserves que este ha desaparegut de les relacions de cooperació judicial entre els Estats membres de la Unió Europea. El procediment d'entrega que s'aplicarà en el seu lloc permetrà a partir d'ara que esta forma de cooperació judicial directa opere de manera eficaç i ràpida, entre Estats els valors constitucionals dels quals es basen en el respecte dels drets fonamentals i en els principis democràtics.

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Article 1. *Definicions.*

1. L'orde de detenció europea (en avant, l'orde europea) és una resolució judicial dictada en un Estat membre de la Unió Europea amb vista a la detenció i l'entrega